

DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 18.

V četrtek 5. velikiga travna 1853.

Tečaj 17.

K detetu Jezusu.

O Jezus! že v mladosti
Ves poln si bil modrosti,
Ves poln pobožnosti
In Božje milosti.

Kar pravi mati sveta,
Kar slišiš od očeta,
Kar v templji zbor uči,
Vse to te veseli.

Z menoj, o Jezus, hodi,
In milostljivo vodi
Po pravi poti me
Seboj v zveličanje.

P. H.

Pismo gospod Martina Dovjaka do prečastitiga Ljubljanskiga škofa.

Marču 15. prosenca 1853.

Milostljivi, prečastiti gospod knez in škof!

Preteklo je že več kakor eno leto, odkar so prečastiti škof tri svojih podložnih, katerim perštet biti, je tudi mene sreča zadela, milostljivo blagoslovili in jih tako poterjene v Srednjo Afriko za misionarje poslali. Ta čas je preteklo v popotvanju v Hartum in v Hartumu v perpravljanju k daljnjemu popotvanju k prostim zamorcem ob Beli Reki. Gospoda Trabant in Mozgan in jaz smo povelje dobili se za to popotvanje perpraviti, de bi z gosp. Vinokotam vred per zamoreh „Bari“ misionstvo perčeli, gospoda Milharčič in Kociančič sta pa odmenjena bila, v Hartumu misionstvo oskerbovati. Konec meseca listopada lanskiga leta smo se iz Hartuma podali ter smo 3. prosenca t. l. v Marcu persli, v vas Bariških zamorcev, kjer se bo, kakor je upati, misionaska staja ustanovila. Konec popotvanja smo pod Božjim varstvom srečno dosegli in častiti gospod apostolski namestnik so mi zaukazali, dogodbe in srečni izhod našiga popotvanja Vaši milosti sporočiti, nar večji spostovanje in nar sereniši zahvalo naznaniti, ker Vaša milost mision v Srednji Afriki tolikanj dobrotno podpira in mu pomaga. To povelje tolikanj raji spolnila, ker zamorem v tem tudi svoje nar večji spostovanje skazati. Naj mi Vaša milost dovoli ob kratkim naše popotvanje po Beli Reki popisati, in kar se mi je bolj čudno zdelo, tudi bolj natanko perpovedovati.

30. listopada pretekliga leta smo se zvečer per tovarših, ki so v Hartumu ostali, poslovili in po Beli Reki dalje podali. Ker je bilo kmalo noč, smo se ta večer le malo časa peljali in smo ne daleč od Hartuma na desnem bregu Bele Reke pre-

nočevali. 1. grudna smo po sveti masi, ki se je v kapeli naše ladije brala, z ugodnim vetram dalje jadrili in Hartemske okrajine kmalo nismo nič več vidili. Novi, čedalje bolj lepi kraji se nam perkazujejo, kolikor bolj se v njih rastlinstvo razvija. V lesu zagledamo sem ter tje majhne vasi in v več krajih arabljane na polju. Zvečer ostanemo per veliki vasi „Kitena“. Eden mojih tovarsev in jaz greva vas ogledovat. Hiše so tukaj že take, kakoršne smo pozneje per vsih zamorskih bregovih vidili; so namreč okrogle, iz slame ali iz terstja narejene in z ilovico ometane kočee, ki imajo spičasto - okrogle strehe in prav nizke vhode. Ko na ladijo nazaj prideva, najdeva okoli nje polno arabcev. Odraseni in otroci so perderli, ladijo in v njeni kapelici malane podobe ogledovat, ki so jim bile prav všeč. Naslednji dan smo se le malo časa peljali in že ob enajstih zjutraj per Voad Zelaje ostali, ki je zadnja velika vas pod egiptovskim gospodarstvom ob Beli Reki, de smo jadrilo popravili in si noviga mesa omislili. Tudi tukaj pride na ladijo polno radovednih, ki jo dopadljivo občudujejo. Od tod smo se tri dni peljali skoz kraje, kjer je malo ljudi, pa veliko opic in brez števila žerjavov in vsakterih ptičev. V reki je polno otokov, kamor sem ter tje zamorci „Siluk“ pridejo zavoljo ribštva in lova, in ob bregih je dosti gojzdvov, cez ktere se mahomedanstvo ni moglo razsiriti.

6. grudna smo ob desnem bregu perve zamorce „Siluk“ zagledali, in ker je misionu v prid, se jim perblizati in z njimi soznaniti, smo precej blizo njih ostali. Naš tolmač se v njih malo selo poda in z nekterimi možmi verne, ki se s sulico v rokah na bregu vstavijo. Povabimo jih na ladijo; eni sulice na germovje naslonijo, perstopijo ter se čudijo, lepo ladijo viditi in poslednjič se biserov v dar prejeti; prav veseli so se vernili. Ta dan smo zaupanje zamorcev lahko dobili, ne pa naslednji dan. Drugi dan zjutraj se peljemo memo vasi, kjer so sicer psi lajali, človeka pa le eniga ni bilo viditi; kmalo potem se pa perblizamo drugi vasi, ki so jo ljudje, nas zagledati, zapustili in so pobegnili. Podučeni so namreč po večletni skušnji, de je nar bolje bežati, ko se turki blizajo, ki tolikanj grozovito z njimi ravnajo in jih v sužnost odpeljujejo; turk se jim pa doslej vsaki dozdeva, ki iz turskih dezela k njim pride. Naš tolmač si zastonj perzadeva, jih klicaje, vstaviti; ne zaupajo mu ne; se le ko se je na suho podal in jim dopovedal, de nismo turki in jim nič hudiga nočemo, in ko jim je nekaj čebul, ki jih prav radi imajo, daroval, pride 5 mož s sulicami in škiti v vas nazaj, blizati pa se nam nočejo. O ti priliki smo pervikrat siluske čolne vidili; so precej dolgi, deske so z vrvmi zvezane in lukeje

in spranje s travinimi koreninami zamašene. Potlej smo se se dva dni peljali, preden smo k pravim prebivališem zamorcov „šiluk“ peršli. Slone in struce smo v teh krajih pervikrat zagledali.

9. grudna dojdemo k vašem šiluških zamorcov, ki si ob levim bregu v nepretergani versti nasledvajo. Per prvih vaseh ostanemo in tolmač se poda v vas: vender njegova zgovernost zamorcem nezaupljivosti odvzeti ne more in se brez prida nazaj verne. Druga skušnja je bolj srečna in zvečer z nekterimi možmi k ladji pride, ki pravijo, de so poglavarjevi tolmači in de bo poglavar naslednji dan sam peršel. Poglavar res pride in nekoliko mož z njim, ali vidi se jim, de ne zaupajo in se boje: ko pa vidijo, de se jim nič hudiga ne zgodi, in ker se biserov v dar dobé, se jim kakor kamen od serca odvali, ter se vernejo rekoč, de si bodo našo ladijo dobro zamerkali. V tem pride k ladji veliko ljudi in nam fízola, sesam, kuretine in govedine prodajajo. Možje imajo sulice in so od glave do nog s pepelam potreseni: to navado smo per vsih zamorcih najdlj. 11. t. m. ostanemo per De-nabu, velikimu mestu šiluškiga kralja, ki je nekoliko preč od brega, de bi misionu v prid zamogli kraljevo naklonljivost perdobiti: toliko se je storilo, de je kralj nekoliko mož na ladijo poslal in darove imenoval, ki jih sprejme, ako mu jih perneso. Ker častiti gospod apostolski namestnik imenovanih darov zdaj niso mogli dati, upajo prihodnje leto ga popolnoma zadovoljiti in vsled njegove naklonljivosti z njim zavoljo misiona pogodovati se, in utegnile bi se per šilukih misionse staje kmalo vstanoviti, ki zavoljo obilniga ljudstva, zavoljo stanovitnih prebivališ in zavoljo rednih opravil nar boljši uspeh obetajo. ²⁾ 14. t. m. smo se le konec šiluških vasi dosegli in k zamorcem „Nuer“ peršli, v deželo, iz ktere si vsaki brodnik kmalo priti prizadeva: bregovi so močvirnati, veda stoječa in slaba za piti, in komarji človeku se po noči miru ne dajo. Tako smo se peljali do 20. t. m., ko so nas nekteri Nuerci, ki nekoliko preč od brega prebivajo, vabili, ostati: ostali smo, in poglavar pride na ladijo in dobi daril. Še ta dan zapustimo Nuersko deželo in pridemo do Kikov. Od šiluških vasi sem velika trava zemljo pokriva, kolikor delec oko seže, ki je tukaj že usahnjena, tam pa ravno gori, in v tretjim kraju je že požgana: dežela zamorcov „Kik“ je pa že bolj prijetna in med vasmi je že več gojzdv. Kiki imajo slabe vasi in razodevajo veliko ubostvo: ljudje se z živino in z ribštvam žive. 24. t. m. ostanemo precej zvečer, sveti večer praznovati, in sveti dan pride poglavar Kiski na ladijo, ki je potem z dvema tovaršema vred do meje Kiskih zamorcov se peljal, ki smo jo še tisti večer dosegli. Čudila sta se nad tem, kar sta v ladii vidila in slišala, in ko so jima častiti gospod namestnik rekli, de bodo tudi k njim svojih bratov perpeljali, so bili prav zadovoljni in veseli. Častiti gospod apostolski namestnik niso popotvaje nobene prilike opustili, misionu v prid kaj storiti in pot za nove misionse staje perpraviti. 26. grudna pridemo v deželo Heliabov in Borov in čez tri dni v deželo Čirov. Povsod se je vidilo dosti ljudi, ki so ladijo ob obeh bregovih prepevaje spremljevali in nas vabili ostati: pa častiti gospod apostolski namestnik, gospod Trabant in jaz smo po versti v teh krajih zboleli: merzlica nas je tresla in smo

bolj za zdravje skerbeli kakor pa za to, kako bi ljudi razveseljevali.

2. prosenca t. l. smo deželo Bariških zamorcov dosegli in 3. smo v Marču peršli, konec našiga popotvanja, od kodar se bo skerbelo stajo vstanoviti. Vsi smo že okrevali in upamo z novimi možmi delo perčeti.

Vaše knežje milosti, prečastitiga škofa
nar ponižniši služabnik
Martin Dovjak.

Iz pisma gospod misionarja Kociančiča do prečast. ljubljanskiga škofa.

Vaša knežja milost, prečastiti knez in škof!

Prederzmem se svojim versticam nekoliko iz pisma častitiga gospoda apostolskiga namestnika, ki je 2. sušca sem došlo, perložiti, ki nam terdno upanje daje, de se ljubi Bog tudi tem ubogim oddaljenim narodom razodeti hoče:

„Danes v god presvetiga imena Jezusoviga Vam drugič ob kratkim pišem, ker so mi danes nenadama, pa meni v veliko veselje, kramarske barke, s kterimi sim obdan, naznanile, de mislijo še danes v Hartum iti. Te barke so nam, posebno pa gospod Vinkotu veliko perzadjale: perderlo je brez števila zamorcov, tergovci niso z njim prav ravnali in so se samopridno obnašali, vsak dan je bil prepir in kreg: in težko so se pomirili. Hišo Vinkotovo so oborožene množice noč in dan obsadale, ki so se pertoževale in kričale. Zdaj pa upamo, de bo bolj mirno okoli nas.

Kar naše zdravje zadene, počasi okrevavamo; nar hujši napadki so. Bogu hodi hvala! s koncam našiga popotvanja nehali. Okrevavamo od 3. prosenca sem, od dneva, ko smo v Ulibari 4°, 49°, 1. 5° polnočne širjave peršli, kjer si je Vinko hišo napravil. Navadno nas je po celim životu silna vročina kuhala in smo bili neizrečeno slabi. Zdaj je pa že vsim bolji in smem od sebe reči, de sem tri dni sem popolnoma zdrav. Tudi gospod Vinkota je une dni merzlica stresla, ki ga je hudo potlačila in se še ni popravil.

Kar naše sprejetje per Bariških zamorcih zadene, Vam povem, de nam tudi tukaj Gospodov angel pomaga in de nas Božje varstvo spremlja. Naši dobri pobožni priporočniki doma gotovo prav pridno za nas molijo, in Mati Božja, Zgodnja Danica, je med nami. Akoravno smo bili že popred soznanjeni, bi vender ne mogli tako prijazniga sprejetja perčakovati. Vsi poglavarji bližnji in daljni so peršli nas pozdravit. Slehernimu, kar le morem, namen našiga misiona razložim. Vse se veseli, de per njih ostanemo. V tem, ko vsi želé, de bi barke tergovske odšle, vsi pravijo: „Zgodnja Danica le je naša“. Vsaki poglavar ponuja v vstanovitev misionse staje, kar se v njegovim kraju perpravniga dobi. Od delec prinašajo ljudje les, terstnih drogov in slame za strehe. Se ve de moramo poglavarjem darov dajati in reči kupovati od tistih, ki jih perneso: pa sej se mora to povsod storiti.

Zdaj sim Vam skorej vse povedal: le perstaviti moram, de nas ni treba kmalo perčakovati, ne mara ne pred mescam malim serpanam, ker hočem stajo dobro vstanoviti. Zavoljo kraja nas je hudo skerbelo, ker nas je hotlo vse imeti. Jaz sim pa zvolil Gondokoro, pol ure od sedajne hiše Vinkotove, kjer je prav visok kraj ob reki, kjer se tvorina lahko izloži in kjer je dovolj prostora za

²⁾ Messis multa, operarii autem pauci. Vred.

napravo velikiga zidovja za veliko stajo Bariških zamorcov in vsih zgornjih krajev. Poglavarje, ki so nas k sebi hotli imeti, sim s tem potolažil, de sim jim obljubil, prihodnje leto jim misionarjev poslati. Ulibaldi 16. prosenca 1853⁶⁶.

Moč keršanske katoliške vere.

Slavni gospod Segur, kaplan pri vojniški je-tišnici v Parizu, nam naslednjo prigodbo podajo, ktere so bili sami priča in deležnik, in se iz nje moč katoliške vere očitno razodeva. Blagor vsa-cimu, kteri se po nji zvesto ravna!

Leta 1848. je bil v vojniški ječi v Parizu ubog, v smert obsojen podpredstojnik, kteri bi v kratkim imel smert storiti. Njegova pregreha je bila zlo velika. Nalaš je bil svojiga predstojnika umoril, de bi se nad njim maševal zavoljo kazni, s ktero mu je ta žugal.

Ti ječi v duhovnih zadevah predpostavljen, tako pripovedujejo gosp. Segur, obišem podpredstojnika Herbucla in ga tolažim s sveto vero. Ker je svojo pregreho že obžaloval, je bil kmalo zadovoljin. Tretji ali četerti dan po sodbi prejme svete zakramente in odsihmal je mož ves preroben. „Zdaj, mi reče večkrat, zdaj sim srečin. Pripravljen sim: Ljubi Bog naj stori z menoj po svoji sveti volji. V moji duši je sveti mir, in po življenji le zato žalujem, ker bi lahko bolj se spokoril“. Pri spovedi in pri svetim obhajilu je bil vsakih osem dni. Ko je že dva mesca v ječi bil, mu 1. listopada 1848 napovedó, de bo ustreljen. Smertno sporočilo je mirno kakor kristjan sprejel. Neki vsiljen kerčin trepet ga na telesu obide, pa kmalo se vzdigne njegova duša nad ta posiljeni stres, in ohrani ves svoj dušni mir. „Volja Gospodova naj se zgodi“ reče k svojimu zapovedniku, „spoznam, de tega nisim pričakoval, ker je že toliko časa bilo odlašano“.

Sam ostanem pri njem, ga zadnjikrat spovem, in potem mu podam sveto popotnico. Vso noč je molil in včasih ves miren se z žandarjema pomenkoval, ktera sta ga varovala.

Žalostni voz, kteri ga je v „Vincennes“ peljal, priderdra ob šestih. Herbucl objame tamničarja in zapovednika; vsaciga solze oblijejo. Jaz stopim z njim na voz. Med vožnjo je miren in še clo vesel. „Ne morete verjeti, kako lep dan sim večeraj imel. Neizrečeno sim bil srečin: bil je predčutek, kteriga mi je Božja previdnost dopustila. Vedil sim, de je bil dan vsih Svetnikov: vso noč sim molil. Na večer sim bil popolnoma zadovoljin in zdaj sim še veliko bolj; ne morem izreči, kakšin mir sim to noč vžival; bilo je veselje, kakoršniga si se misliti ne moremo“. Tako je govoril. — in vender je v smert šel.

„Smert, pristavi se, mi ni nič več strašna. — Vem, kam grem; grem gori k svojimu očetu; grem v svojo domovino. V nekoliko trenutkih sim že tam. Velik grešnik sim, naj veči med vsimi grešniki; sam se naj nižjiga spoznam; Boga sim razzalil, grešil sim, pa Bog je milostljiv in vse zaupanje imam vanj“.

Ko molitev zmoli, ki ga je svetiga obhajila opomnila, reče prav tiho: „Moj Bog je tukaj“ in ves vesel je. „O kako terdno zdaj verujem, reče nadalje, vse resnice naše svete vere! O kako popolnoma mir občutim in kako lep je dan! — Kmalo bom pri Bogu. — In nasmeljuje se, se oberne k

meni: „Moj oče, tukaj gori Vas bom pričakal; kar bo v moji moči, bom storil, Vas vpeljati gori, samo, če ne bom tam gori nič zmožel — potlej sam k sebi: Jaz nisim nič, Bog sam je vse, kar imam dobriga, je njegovo, od njega samiga pride, jaz nič ne zaslužim; jaz sim velik grešnik“.

Svoje molitvine bukvice mi pokaže: „Vojaki, reče, bi imeli zmiraj te male bukvice seboj imeti in nikoli jih ne zapustiti. Ko bi bil v svojim življenju iz njih zmiraj bral, nikoli bi ne bil storil, kar sim storil in ne bil bi tu, kjer sim zdaj“.

Čas obsodbe se že bliža. Ubogimu, obsojenimu podam sveti križ, z veseljem ga vzame; neizrečeno ginjen ga premišluje in večkrat tiho reče: „Moj Zvelicar! res, tukaj visis! umorjen zame, in tudi jaz, jaz tudi bom umerl zate. — Podobo Križaniga poljubi.

Vse je že pripravljeno. Z voza stopiva. Herbucl prosi dovoljenja, naj bi sam „vstrel“ veval (komandiral). Dovolijo mu. „Imel sim pogum, pregreho storiti, reče, moram tudi pogum imeti, spraviti se“.

Kleče prejme zadnji blagoslov in se pred razdelik vojakov vstopi, kteri so ga imeli vstreliti. — „Tovarši, ginjeno reče, kakor kristjan umerjem. Tukaj je podoba našiga Zveličarja Jezusa Kristusa. Dobro jo premišlujte, jaz umerjem kakor kristjan! — In vsim pokaže križ. Ne delajte, kar sim jaz storil, slušajte svoje višji“.

Zadnjikrat ga objamem. Trenutek še, in že se zasliši strašin pok — in Herbucl stoji pred sodnikam, kteri skesanim odpusti.

Kaj misliš ti od vere, ktera stori, de se toliki grešnik spreoberne? Zamore li tudi protostanstvo kej taciga? F. J.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Gospod Valentin Legat, kaplan v Šmartnim per Krajno, je pervoljenje zadobil v Kerško škofijo prestopiti.

© Iz Dunaja smo te dni od slavniga odborstva za srednjo-afrikanški mision naslednji, zlasti Gorencam mikavni in imenitni dopis prejeli:

Častiti Gospod! Podpisano odborstvo odgovori na Vaš dopis od 12. t. m. in Vam častno naznani, de je s posebno velikim veseljem sprejelo ponudbo rokodelcev Janeza Klančnika in Janeza Kajzarja, ki so želita misionu v srednji Afriki pridružiti, zakaj iz pričujočih spričevanj častitih g. fajmoštrov se razodeva, de bo njuna pridobitev imenovanimu misionu gotovo v velik prid, ker tako lepe lastnosti imata.

Prosi tedaj Vas, častiti Gospod! njima to naznani, in ob enim vsakimu en iztis priloženih naznanil gospoda apostolskiga namestnika zročiti, v kterih so nekteri odkazi potrebniga perpravljanja za odhod, de se bota vedila kako ravnati; tudi jima povedati, de določniši okolišine njuniga odhoda, ki se bo zgodil v tovaršii družih duhovnov in neduhovnov, ki bodo okoli srede veliciga serpana odrinili, se jima bodo še dočasa naznanile.

Od odbora Marijne družbe v prid katoliškiga misionu v srednji Afriki. Na Dunaju 23. maliga serpana 1853.

Fris s. r.

© Šliši se, de so g. Radlinskiga „Pripovedi“ na svitlo prišle; berž ko jih dobimo, bomo gg. naročnikom na znanje dali.

Iz Gorice 19. mal. travna 1853. Teržan. Častiti očetje kapucinarji bodo letas mesca veliciga travna zbor imeli v Rimu, in za to priloznost so sveti oče vsim vernim, ki bodo tisti čas kako cerkev tega reda

obiskali, zakrament svete pokore in sv. Rečnjiga telesa vredno prejeiti, in navadne molitve opravili, popolnoma odpustik podelili, kakor se vidi iz sledečiga razpisa:

Pij Papež IX.

Vsim vernim kristianam, ki bodo pričujoči list brali, pozdravljenje in blagoslov!

Ker smo zvedili, de se bode ve-oljni shod reda manjših bratov svetiga Frančiška, ki se kapucinarji imenujejo, v cerkvi ali v samostanu bratov tega reda v Rimu prihodnjiga mesca veličiga travna z Božjim bogoslovom obhajal: Mi de bi tako pobožno delo več sadu prineslo, in zraven tega z nebeškimi zakladi svete cerkve se poviksala pobožnost vernih in zveličanje duš, popolnoma odpustik in odpušenje vseh grehov vsim in posameznim vernim kristianam obojiga spola kateri se bodo resnično spokorili, spovedali in obhajali in to ali kako drugo cerkev bratov ali nun imenovaniga reda kjer koli, od praznika vneboheda našiga Gospoda Jezusa Kristusa, s tem dnevam vred, do slovesniga praznika presvetiga Rečnjiga Telesa našiga Gospoda Jezusa Kristusa, in tudi ta dan, pobožno obiskali in tamkej za edinost kristianskih vladarjev, za iztrebljenje krivoverstva in za povikšanje svete matere Cerkve pobožno k Bogu molili, enkrat v teh imenovanih dnech, kateriga si bode vsak verni kristian po svoji volji zbral. Pričujoči list ima samo za ta krat veljavnost i. t. d.

Dano v Rimu pri svetim Petru pod perstanam ribčevim, 15. svečana 1853., Našiga papeštva v sedmim letu.

Namest gospoda kardinala Lambruschini-ta:

G. B. Brancatoni Castellani, namestnik.

Iz Goriskiga. Še nekaj od otročjih plesov. —

Predraga Danica! V dvanajstimu listu tega leta si opomnila nekaj od otročjih plesov, ktere jim po mestih gospodje napravljajo, in si proti tej navadi močno svoj glas vzdignila. Ali kaj si boš mislila? se li ne boš čudila, ako ti razodenem, de je bila ta gerda navada, ne le pri gospodi po mestih, ampak tudi na kmetih med kmetovskimi otroci, ktera se je pa že kake tri leta sem pri nas nekaj odpravila? Tukej so si otroci, ki so bili od desetiga do petnajstiga leta stari, sami kakiga cerkovca najeli, in si kako sobo ali kak skedenj vdobili, v kterim so svoje norčivne plese vganjali. To gerdo misel je se bolj gnusilo to, ker so svoje norčije o tako svetih dnevih napravljali, namreč na velikonoč, velikonočni pondelj in belo nedeljo, kteri tudi „mala velikanoč“ pravijo. Slepe matere so te veselja hvalile, ter otrokam bele hlebee in gubance pekle, tudi jim od ostalih jedil kaj sabo dajali, de so si mogli majhno južnico napraviti; za godca so jim pa kteri krajcar v roko vmuznile, ter so same seboj djale: to so otročje igrače. Očetje so to vedili in molčali, tedaj z molčanjem poterdili, ker so rekli, de so to nedolžne šale. Lepe so ti to otročje igre. — lepe nedolžne šale! od kterih so že sami modrejši nejeverci sodili, de nobeden ne pleše, ako se mu kje v pameti ne meša! Msléči kristjan ima pa še druge vzroke, to ajdovsko znajdbo odvracati in studiti.

Hvala čez hvalo možem, največ duhovnam, ki so si prizadevali in si prizadevajo tej spučenosti v okom priti in jo zatreti, in ki skušajo tudi odradenim to preserno misel od plesanja iz glave zbiti. Testen.

Razgled po keršanskim svetu.

Tako je Kristus učil in delal. Ko je nadvojvodinja Sofia zvedila, de je hudodelnik Libény obsojen, je neki rekla: „V tej obsirni derzavi naj berže ne bo

nikomur mar, za nesrečniga moliti, bom pa jest to dolžnost nase vzela, ki nam jo naša vera zapoveduje; pozabiti hočem, de mi je nar večí serčno bolečino storil, ktera je kdej za življenje sinovo skerbno mater zadeti zamogla; odločim tedaj kakor kristjana, de se bodo za dušo tega nesrečniga človeka zdaj in vsako leto ob njegovim smertnim dnevnu svete maše brale.“ — Ravno tako častitljivo in veličansko je naslednje od mladiga cesarja. Nekdo je Njih veličanstvu prigovarjal, de cerkveno obhajanje bi jih po bolezní preveč pretreslo, naj bi šli rajši poprej v glediše (teater) se ljudstvu pokazat. (Ti zlodjeva modrost, ti! —) Cesar so pa po cesarsko odgovorili: „Moja prva pot je v cerkev“.

• Tudi bogati judje dajejo obilno denara za novo cerkev, ki se bo na Dunaju v spomin cesarjeviga otenja delala; upa se pa, de njih doneski se bodo sicer prejemali, pa v druge dobrotne naprave in ne za cerkev obračali. Ravno tako se ne spremljejo v ta sveti namen darila, ki se pri kratkočasih, kjer se Bog žali, nabirajo, p. na plesiših, kazališih itd.

Angleško. Po navadi je tudi to leto angleško svetopisemsko društvo svoj zbor imelo, kamor se je čez 4000 oseb zbralo. Grof Saftesburiski je s svojiga predsedniškiga sedeža oznanil, de je društvo 8000 novih podružnic pridobilo, de je dalo sv. pismo v 148 jezikov prestaviti, 100.000.000 frankov za to izdalo in 43.000.000 bukev razposlalo, in po ti poti preskerbelo dušno pašo za skorej 600.000.000 bravcov, ki so po celim svetu razstreseni. — Bog vas je dal, to so številke! pristavi „Civilta catt.“, pa zakaj nam blagi ošabni naznanitelj ni poslal tudi tega, kar bi nar raji še vedilo, to je: število spreobrnjenj? Ali takih malenkost mu ni mar.

Darovi.

Za pogorele Braslovcane.

G. J. Varl fajmošter 1 gold. — G. J. Klemenčič kupec 1 gold. — Krašnjiški farmani 3 gold. 30 krajc. — G. Ves c. k. zdravnik 1 gold. — Duhoven iz dolenske strani 2 gold. — Duhoven 2 gold. — Iz B. 2 gold. — G. Fl. Kleine 1 gold. 30 krajc. — Iz L. 2 gold. — Dobra duša 1 gold. —

Mili darovi.

Za afrikanski mision. G. duhoven iz dolenske strani 3 gold. — Dobrotnica iz Ipave 2 gold. — Dobrotnica dvoje bukev. —

Prašanja in odgovori.

Kaj je enako škorpjonu? Huda vest. Kakor namreč škorpjon, ko se tagoti, in ne najde reči, kamor bi svoj strup izlil, v svojo lastno glavo smertno zelo zasaja; tako tudi huda vest samo sebe vjeda.

Kaj je nar krotkejši in ob enim nar bolj neusmiljeno? Greh; ker on se neprenehama perkupuje človeku; ko ga pa človek stori, ga s hudo vestjo grozovitno preganja.

Kdo je nar boljši prijateljca? Vera; ker nas tudi po smerti ne zapusti.

Kdo je nar večí suzinj? Grešnik; ker njegovo železje je nar težji.

Ktera mati se nar več joka? Mati sveta katoliška Cerkev; ker ima nar več hudobnih otrok.

(Néplap.)